

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-132)

Oct (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 109)

675. ப்ராஹ்மணப்ரிய:

வேத அதிகாரிகளான அந்தணர்களிடம் அதிகமான ப்ரியத்துடன் உள்ளவன். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- க்நந்தம் சபந்தம் புருஷம் வதந்தம் யோ ப்ராஹ்மணம் ந ப்ரணமேத் யதாஹம் - எந்த ஒரு அந்தணன் கொல்கிறானோ, சாபம் கொடுக்கிறானோ, மற்றவர்களைப் புண்படுத்தும் சொற்களைக் கூறுகிறானோ அவனை நான் மதிக்காமல் உள்ளது போன்று, மதிக்காமல் இருத்தல்வேண்டும்.
- கீதை (12-20) - யே து தர்மயாம்ருதமிதம் யதோக்தம் பர்யபாஸதே ச்ரத்ததாநா மத்பரமா பக்தாஸ்தேதீவ மே ப்ரியா: - யார் ஒருவன் அமிர்தம் போன்றதான இந்த தர்மத்தைப் பின்பற்றியபடி உள்ளானோ அவன் என்னுடைய பரமபக்தன் ஆவான்; அவன் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் ஆவான்.
- யத் ப்ராஹ்மணஸ்ய முகத: - அந்தணன் ஒருவன் வாயிலிருந்து வெளிவரும் சொற்கள் மதிக்கப்படவேண்டும்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - விப்ர ப்ரஸாதாத் அஸுராந் ஜயாமி - அந்தணர்களின் பொருட்டே நான் அசுரர்களை அழிக்கிறேன்

- கீதை (9-33) – கிம் புந: ப்ராஹ்மணா: புண்யா: - புண்ணியம் நிறைந்த அந்தணர்கள் குறித்து மேலும் என்ன கூறவேண்டும்

இதன் மூலமாக அவன் பலவிதமாக உள்ளது கூறப்பட்டது. மேலும் கீழே உள்ள வரிகளும் காண்க:

- மஹதோ மஹீயாந் – பெரியவற்றில் பெரியது
- பராத் பரம் யந்மஹதோ மஹாந்தம் – மேலானவற்றில் மேலானதாகவும், உயர்ந்தவற்றில் உயர்ந்ததாகவும்
- மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் – பெரியதும் எங்கும் உள்ளதுமான ஆத்மா
- மஹத: பரமோ மஹாந் – உயர்ந்தவற்றில் உயர்ந்த

676. மஹாக்ரம:

அனைத்திற்கும் மேலாக உள்ள தன்னை அடையும்படியாக, அனைத்திற்கும் கீழே மிகவும் ஆழமான ஸம்ஸாரம் என்பதான பாதாளத்தில் உள்ள ஜீவர்களைக் கரையேற்றும்படியாக மிகவும் பெரியதான ஒரு படியைக் கட்டியுள்ளவன். ஒரு தாய் தனது குழந்தைக்கு முதலில் தன்னுடைய ஸ்தனங்களில் உள்ள பாலை அளிக்கிறாள்; பின்னர் பசுவின் பாலை அளிக்கிறாள்; பின்னர் ஆகாரங்களை அளிக்கிறாள்; பின்னர் இன்பம் தருவதை அளிக்கிறாள். இதே போன்ற வரிசையில் ஸர்வேச்வரனும் செய்கிறான் – தான் நன்மை செய்ய விரும்பும் ஒருவனுக்குத் தன்னிடம் உள்ள தோஷங்களை முதலில் போக்குகிறான்; அதன் பின்னர் தன் மீது ஆசை கொள்ளும்படிச் செய்கிறான்; அந்த ஆசையை நன்கு வளர்க்கிறான்; அதன் பின்னர் ஞானத்தை அளித்து, உயர்ந்த கதியைக் காட்டுகிறான்; தொடர்ந்து தன் மீது மஹாவிச்வாஸம் கொள்ளும்படிச் செய்கிறான். இவ்விதமாகப் படிப்படியாகத் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்கிறான். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- பந்தாயைவம் பவத்யேஷா அவித்யா ஹ்யக்ரமோஜ்ஞிதா - அறியாமை என்பது நீங்கிய பின்னர் ஸம்ஸாரம் ஜீவனைப் பந்தப்படுத்தாது.
- ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் செய்த தவம், த்யானம், பகவானைக் குறித்த ஸமாதி நிலை ஆகியவற்றுக்குப் பின்னர் ஜீவனின் பாவங்கள் அகல்கின்றன; அதன் பின்னரே அவனுக்கு க்ருஷ்ணன் மீது பக்தி உண்டாகிறது.
- கீதை (7-19) - பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தி ஞானவாந் மாம் ப்ரபத்யதே - எண்ணற்ற பிறவிகள் கடந்த பின்னரே ஞானி ஒருவன் என்னை வந்தடைகிறான்.
- கீதை (8-8) - அப்யாஸயோகேந ததோ மாமிச்சாப்தும் தநஞ்ஜய - ஆகவே என்னைத் தொடந்து த்யானிப்பதன் மூலம் அடைய முயல்வாயாக.

677. மஹாகர்மா

பூச்சிகள், புழுக்கள் என்றுள்ள அற்பமான உயிர்களையும் மிகவும் உயர்ந்ததான தன்னுடைய விபவங்களை அனுபவிக்கும்படியாகக் கொண்டு செல்பவன்; ஆக பலவிதமான வியக்கவைக்கும் செயல்களைச் செய்பவன்.

678. மஹாதேஜா:

எல்லையற்ற காலமாக தாமஸம் என்பதான இருளுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள அறியாமை என்பதை நீக்கும்படியான உயர்ந்த தேஜஸ் கொண்டவன்.

679. மஹோரக:

கடந்த திருநாமத்தில் கூறப்பட்டபடி அவன் செய்வது எப்படி? மிகவும் உயந்தவனாகிய அவன், மிகவும் தாழ்வானவர்களையும் அடைகிறான்; அவர்களுடைய அந்தகரணங்களில் புகுந்து, அவர்களின் மனதில் புகுந்து, அவர்களுடைய அறியாமையை நீக்குகிறான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 132)

இதற்குப் பூர்வபக்ஷி, “ஒன்றை அறிந்தால் மற்ற அனைத்தையும் அறிந்ததாகிறது என்று கூறப்பட்ட வேதவாக்கியத்தின் பொருள் என்னவென்றால் - நிர்விசேஷமாக (எந்தவிதமான குணங்களோ, தன்மைகளோ, விசேஷங்களோ அற்ற) உள்ள வஸ்து மட்டுமே உண்மையானது, மற்ற அனைத்தும் அஸத்யமானது - என்பதே ஆகும்”, என்று கூறலாம். இவ்விதம் கொண்டால் ச்ருதியில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-1) - யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் - எதன் மூலம் கேட்கப்படாதவையும் கேட்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ, எதன் மூலம் சிந்திக்கப்படாமல் உள்ளதும் சிந்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ - என்று கூறப்பட்டிருக்காது அல்லவோ? இந்த வரியின் பொருள் என்ன? இந்த வஸ்துவைப் பற்றிக் கேட்டறிந்தால், கேட்டறியாத அனைத்தையும் கேட்டறிந்ததாக ஆகிறது - என்பதே ஆகும். நிர்விசேஷமாக உள்ள வஸ்து மட்டுமே உண்மையாக உள்ளது என்றும், அதுவே அனைத்திற்கும் (ஜகத்) காரணம் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கும் என்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-1) - யதா ஸோமயைகேந ம்ருத்பண்டேந ஸர்வம் ம்ருந்மயம் விஜ்ஞாதம் - மண் என்பதை அறிந்தால், மண் மூலம் செய்யப்பட்ட அனைத்தையும் அறிந்ததாகவே ஆகிறது - என்பது போன்ற உதாரண வாக்கியங்கள் கூடப் பொருந்தாமல் போய்விடும். இந்த உதாரணத்தில் கூறப்படுவது என்னவென்றால் - மண் என்பதைப் பற்றி அறியும்போது, அதன் மாறுதல்கள் மூலம் உண்டாகின்ற அனைத்தையும் அறிய இயலும் - என்பது ஆகும்.

இதற்குப் பூர்வபக்ஷி, “இங்கு அஸத்யமாக உள்ள மாறுதல்கள் கூறப்பட்டன”, என்று கூறலாம். இதற்கு நாம் விடை அளிப்போம். ஆனால் இது போன்று ஸத்யமாக இல்லாத மாறுதல்கள் என்பதைக் கண்களால் கண்டு அறிய இயலாது அல்லவோ (அதாவது இங்கு மண்ணின் மாறுதல்களால் ஏற்படும் பாணை போன்றவற்றை நாம் கண்களால் உண்மையாகவே காண இயல்கிறது. ஆகவே இந்த மாறுதல்கள் அஸத்யம் அல்ல என்று கூறுகிறார்)? மண்ணின் மாறுதல்கள்

என்பது “கயிறா, பாம்பா” என்பது போன்ற ஐயத்தை ஏற்படுத்துவதில்லையே! மேலும் அஸ்த்யமாக உள்ள ஒன்றைக் குறித்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-1) - யதா ஸோம்யா - இதோ உள்ளது போன்று - என்று தெளிவாக உரைப்பது பொருத்தமாக இல்லையே! மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீயே அதுவாகிறாய் - போன்றதான வசனங்களை அறிவதற்கு முன்பாக எந்த ஒரு ஞானமும் ஏற்படுவதில்லை; ஆக இந்த வரியின் மூலம் உண்டான ஞானத்திற்கு முன்பாக, அனைத்தும் மித்யையாகவே (பொய்யாக) உள்ளன என்ற சிந்தனை உண்டாவது குறித்து எந்தவிதமான காரணத்தாலும் உரைக்க இயலாது, உரைக்கப்படவும் இல்லை. இதனைக் குறித்து ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் (2-1-15) - ததநந்ய த்வமாரம்பண சப்தாதிப்ய: - “ஆரம்பண” என்ற பதங்கள் அது வேறல்ல - என்று கூறப்பட உள்ளது. மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத் விதீயம் - தொடக்கத்தில் இது மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என்று ஏதும் அற்று இருந்தது
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - ததைசுஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத் தேஜோ அஸ்ருஜத - நாம் பலவாகக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்தது, அதன் பின்னர் தேஜஸ் என்பதைப் படைத்தது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2) - ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேந நாநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - மூன்று ஜீவனுள் புகுந்து நான் பல நாம ரூபங்கள் கொண்டு வெளிப்பட்டு
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-4) - ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதா யதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா: - இவை அனைத்து ஸத் என்பதில் தொடக்கமும், இருப்பும் நிலையும் கொள்கின்றன.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஏததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் அதனையே தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டன.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 132)

வித்யைகளை அறிவதில் உள்ள வரையறை

மூலம் -

விஷ்ணுர்நித்யம் வித்யயா தாத ஈடய:

தஸ்மாத் ஜ்ஞானம் நித்யரூபம் வரேண்யம்

ப்ராப்யம் ஞானம் ப்ராஹ்மணாத் சஷத்ரியாத்வா

வைச்யாச்சூத்ராத்வா அபி நீசாதபீக்ஷணம்

என்கிற ச்லோகத்தில் பகவத்ஞானம் அவச்யம் ஸம்பாதநீயமாகையாலே பூர்வபூர்வா லாபத்தில் மற்றுள்ளார் பக்கலிலும் ஜ்ஞான மாத்ரம் விசதமாக ஸம்பாதநீயம் என்றிவ்வளவு சொல்லிற்று. இப்படியானாலும் வித்யா மந்த்ராதிகளுடைய க்ரஹணம் ப்ராஹ்மணாதி விஷயத்திலே ஆகவேணுமென்னுமிடம், சூத்ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாத: அந்யத் வக்துமுத்ஸஹே என்ற ஸ்ரீவிதுரவாக்யத்தாலே ஸித்தம். துலாதார தர்மவ்யாதாதிகளும் தர்மஸந்தேஹம் கேட்க வந்த ப்ராஹ்மணரைத் தாங்கள் ஸம்பாவித்துத் தீர்த்த யாத்ரையிலே வழி திகைத்தாரை வழியிலே சேர்த்த மாத்ரம் அவர்களைத் தெளிவித்து விட்டார்களித்தனை; அல்லது முக்யமான ஆசார்யகம் பண்ணினார்களல்லர். இப்ரகாரங்கள் இவ்விதிஹாஸங்களிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - விஷ்ணுர்நித்யம் வித்யயா தாத ஈடய: தஸ்மாத் ஜ்ஞானம் நித்யரூபம் வரேண்யம் - விஷ்ணு ஞானம் கொண்டு எப்போதும் துதிக்கத் தக்கவன்; ஆகவே அவன் குறித்த உயர்ந்த ஞானத்தை ஓர் அந்தணன் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்; மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (323-88) - ப்ராப்யம் ஞானம் ப்ராஹ்மணாத் ச்ஷத்ரியாத்வா வைச்யாச்சூத்ராத்வா அபி நீசாதபீசுஷணம் - ஞானம் என்பதை அந்தணன், ச்ஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன், அதற்கும் தாழ்ந்த பிறவி கொண்டவன் என்று யாரிடமிருந்தாவது எப்போதும் ஸம்பாதித்தபடி இருக்கவேண்டும் - இது போன்ற ச்லோகங்கள் மூலம் பகவத்ஞானம் என்பது அவசியம் சம்பாதிக்கப்படவேண்டும் என்பதால், அந்தந்த வர்ணங்களில் உள்ளவர்கள் கிட்டவில்லையென்றால், அதற்கடுத்த வர்ணத்தில் உள்ளவர்களிடமிருந்து அந்த ஞானத்தை மட்டும் பெறலாம் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் வித்யைகள், மந்த்ரங்கள் போன்றவை அந்தணர்களிடமிருந்து மட்டுமே பெறப்பட வேண்டும் என்பதை சூத்ரயோநாவஹம் ஜாதோ நாத: அந்யத் வக்துமுத்ஸஹே - சூத்ரயோனியில் பிறந்த நான் இதற்கு மேல் ஏதும் உரைக்கத் துணிவு கொண்டவன் அல்லன் - போன்ற விதூர வசனங்கள் மூலம் அறியலாம். மிதிலையில் மாம்ஸ விற்பனை செய்யும் தர்மவ்யாதன் மற்றும் காசியில் வச்ய குலத்தில் வந்த துலாதாரன் போன்றவர்கள், தங்களிடம் தர்மங்கள் குறித்த விஷயங்களில் உள்ள ஐயங்களைப் போக்கிக்கொள்ள வந்த அந்தணர்களுக்கு, திவ்யதேச யாத்திரை செல்பவர்கள் பாதை தெரியாமல் தவிக்கும்போது அவர்களுக்குச் சரியான பாதையைக் காண்பித்து உதவுவது போன்று, அவர்களுடைய ஐயங்களைத் தீர்த்தனர்; அவர்கள் அந்த அந்தணர்களின் ஆசார்யர்கள் ஆகவில்லை. இது போன்றே இதிஹாஸங்களில் உள்ள பல்வேறு நிகழ்வுகளை புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் -

பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே
தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்

என்றதுவும் கந்யாப்ரதாநாதிபரமன்று, ஞானப்ரதாநாதிபரம் என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள். பூஜ்ய: என்கிற சப்தமும் ஸாதாரணமாகையாலே “பாகவதத்வ முண்டானால் ஸர்வரும் சாஸ்த்ரம் சொன்ன மட்டுக்களிலே ஆதரணீயர்; இவர்களை ஸஜாதீயரோடு ஒக்க நினைத்து அவஜ்ஞை பண்ணினபோது நரகமாம்” என்று இவ்வளவிலே தாத்தபர்யம். இவ்வர்த்தத்தை ய:சூத்ரம் பகவத்பக்தம் என்று தொடங்கி மஹர்ஷி ஸங்க்ரஹித்தான். ஆகையால் ஜாதி வ்யவஸ்தை குலையாதே நிற்க பாகவத ப்ரபாவம் கண்டு கொள்வது.

அதோ ஜதேநிர்க்ருஷ்டாயா: ஸர்வஸ்யா வா விநாசத:

ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுபக்தாநாம் இதி மந்தமிதம் வச:

வைஷ்ணவத்வேந மாந்யத்வம் ஸமாநம் முநிஸம்மதம்

ஜாத்யாதி த்வம்ஸதஸ்ஸாம்யம் பக்திகாலே பவிஷ்யதி

விளக்கம் - கருடபுராணம் - பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம் - யார் ஒருவனுக்கு என் மீது எட்டுவிதமான பக்தி உள்ளதோ அவன் மிலேச்சனாக உள்ளபோதிலும் ஞானம் மற்றும் பக்தி கொண்ட உயர்ந்த அந்தணன் என்றும், ஸந்ந்யாஸி என்றும், பண்டிதன் என்றும் கொள்ளத்தக்கவன் - என்ற வரியின் மூலம், இப்படிப்பட்டவனுக்கு பெண்ணைக் கொடுத்து ஸம்பந்தம் செய்துகொள்ளலாம் என்று கூறப்படவில்லை; மாறாக அவனுடன் ஞானம் குறித்த ஸம்பந்தம் மட்டுமே கொள்ளலாம் என்பதே உணர்த்தப்பட்டது என்று பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் செய்துள்ளனர். “பூஜ்ய - வணங்கத்தக்கவன்” என்னும் பதமானது பொதுவான ஒன்றாகும்; இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி கொண்ட ஒருவனை மதிக்கவேண்டும் என்பதும், ஆனால் சாஸ்த்ரங்களால் வரையறை செய்யப்பட்ட அளவு மட்டுமே மதிக்கவேண்டும் என்பதும் உணரப்படவேண்டும். இப்படிப்பட்டவர்களைத் தங்களுடைய குலத்திற்கு ஒத்தவர்கள் என்று நடத்தினால், நரகம் கிட்டும் என்பதை அறியவேண்டும். இதனை இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-26) - ய:சூத்ரம் பகவத்பக்தம் - பகவத்பக்தனாக உள்ள சூத்ரனையோ, வேடனையோ, நாய் மாமிசம் உண்பவனையோ தங்களுடைய ஜாதிக்கு சமமாக எண்ணுபவர்கள்

நரகம் புகுவர் – என்று சுருக்கமாக உரைத்தமை காண்க. ஆகவே பாகவதன் ஒருவனின் ப்ரபாவம் குறித்து அறியும்போதும் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட எல்லைகளைத் தாண்டாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அதோ ஜதேநிர்க்ருஷ்டாயா: ஸர்வஸ்யா வா விநாசத:
ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுபக்தாநாம் இதி மந்தமிதம் வச:

இதன் பொருள் – ஆகவே “விஷ்ணுவின் பக்தர்கள்” என்னும் காரணத்தால் தாழ்ந்த ஜாதி என்பது கழிவதாலும், அனைத்து ஜாதி என்பது நீங்குவதாலும், அனைவரும் ஒரே போன்று ஜாதி உள்ளவர்கள் என்று அறிவது மந்தபுத்தி ஆகும்.

வைஷ்ணவத்வேந மாந்யத்வம் ஸமாநம் முநிஸம்மதம்
ஜாத்யாதி த்வம்ஸதஸ்ஸாம்யம் பக்திகாலே பவிஷ்யதி

இதன் பொருள் – வைஷ்ணவர்களாக உள்ளதால் அனைவராலும் கொண்டாடத்தக்கவர்கள் என்னும் நிலை பொதுவானது என்பதை ரிஷிகளும் ஏற்கிறார்கள்; ஆனால் ஜாதி முதலியவை கழிந்து, மற்றவர்களுடன் ஒத்த நிலை என்பது மோக்ஷகாலத்தில் மட்டுமே உண்டாவதாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 88)

அவதாரிகை - இம்மூன்று யோஜனைக்கும் மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்கதியென்னென்னில்; ப்ரதம யோஜனையில் இப்படி வர்ணாச்ரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தசையிலாநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணாச்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கையிஷ்டம், தத் விருத்தங்களான அக்ருத்யாதிகளைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றாலோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல். (புண்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி. த்விதீய யோஜனையில், இப்படி வர்ணாச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூப விருத்தங்களையுஞ் செய்கை அநிஷ்டமென் றிவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோ, என்ன (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார். த்ருதீய யோஜனையில், இப்படி வர்ணாச்ரமங்களிலாற்றமறுத்தால் அக்ருத்யகரணங்கள் வந்து புகுராதோ வென்ன, (புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட மூன்றுவிதமான பொருள்கள் மற்றும் இந்தச் சூர்ணை ஆகிய இரண்டிற்கும் என்ன தொடர்பு என்ற கேள்வி எழலாம். முதல் பொருளில் - வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப் பின்பற்றவேண்டும் என்றுள்ள எண்ணத்தில் கூட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பயன்படுத்தும் நிலையில் அநுகூலமாக உள்ளது என்பது விரும்பத்தக்கது, அநுகூலமாக இல்லாமல் உள்ள நிலை விரும்பத்தகாதது என்று பிரிக்கப்பட்டது அல்லவோ? இதற்குப் பதிலாக வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்றவையாயும், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றவையாயும் உள்ளவற்றைச் செய்தல் விரும்பத்தக்கது என்றும், அவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல் விரும்பத்தகாதது என்றும் கூறலாம் அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு, இந்தச் சூர்ணையில் பதில் அருளிச்செய்கிறார். இரண்டாவது பொருளில் -

வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்குச் சேராதவற்றையும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றையும் செய்வது என்பது விரும்பத்தக்கது அல்ல என்று உரைத்து, அதனைத் தடுக்கவேண்டுமோ என்ற கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச்செய்கிறார். மூன்றாவது பொருளில் – வர்ணாச்ரமங்களில் உள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாடு என்பதை விலக்கினால் செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தல் என்ற நிலை வந்துவிடாதோ என்ற கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

279. புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணானிறே.

வ்யாக்யானம் - (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணானிறே) என்றது, பகவதநுகர்ஹ ஹேதுவாக சாஸ்த்ர ஸித்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் மோக்ஷ விரோதியென்னுமத்தாலே புண்யம் செய்கைக்குட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவந்நிகர்ஹ ஹேதுவாக சாஸ்த்ர ஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுட்படச் செய்யாத பாபத்தை யொருக்காலும் செய்யானிறே என்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபையைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக உள்ளவை என்று சாஸ்த்ரங்களில் புண்ணிய கர்மங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. ஆனாலும் இவை மோக்ஷத்திற்குத் தடை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதால் புண்ணிய கர்மங்கள் குறித்து ஒருவன் அஞ்சக்கூடும். இப்படிப்பட்டவன் ஸர்வேச்வரனின் கோபத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் என்று சாஸ்த்ரங்களில் குறித்துக் கூறப்படுவதாலும், அவை நரகத்தை அளித்துவிடும் என்று உரைக்கப்படுவதாலும், சாதாரண மக்கள் கூட பாவம் என்று எண்ணுவதைச் செய்யமாட்டான்.

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவன் செய்யான்.

அவதாரிகை - இவன் புண்யத்துக்கஞ்சும்படியும், வத்ஸலனான வீச்வரனுக்கும் இடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்றிருக்கும் படியையும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட அதிகாரி ஒருவன் மோக்ஷத்திற்குத் தடை ஏற்படுத்திவிடும் என்ற காரணத்தினால் புண்ணியம் செய்வதற்கு அச்சம் கொள்கிறான் என்றும், மிகுந்த வாத்ஸல்யம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனால் கூட இவனைக் காப்பாற்ற இயலாமல் போவதற்கு ஏற்றதான பாவங்களைச் செய்வதற்கும் அஞ்சுபவன் என்றும் இந்தச் சூர்ணையில் காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகதயா அநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும்; ஆச்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளுமதி மாத்ரவத்ஸலனான வீச்வரன் இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணினாலும் அதைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துகந்திருக்கும்; அவனப்படி யிருந்தானேயாகிலும், இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக் கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு, அதாசைப்பட்டுப் போமித்தனை யொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யந்தான் த்விவிதமென்றும், அதுதா னின்னதென்றும் ததுபாயமு மின்னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றுஞ் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக சங்கா பரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் – முண்டக உபநிஷத்(3-1) - ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி – பரமபுருஷனைக் காணும் அந்த நேரத்தில் தனது புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகிய இரண்டையும் உதறியவனாக, உலகத்தொடர்பு அற்றவனாக பரம புருஷனை ஒத்த நிலையை அடைகிறான் - என்று கூறுவது காண்க. அதாவது புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகிய இரண்டுமே மோக்ஷத்திற்கு விரோதிகள் என்று இந்த அதிகாரி அறிகிறான். இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்கள் அனைவரும் “இன்பம் அளிக்கவல்ல காரணம்” என்று புண்ணியத்தை விரும்பியுள்ளனர்; அதனால் இத்தகைய புண்ணியம் என்பது ஸர்வேச்வரனை அடையத் தடையாக உள்ளது என்பதை உணர்ந்து, அது விருப்பம் இல்லாதவற்றை அளிப்பதாக உணர்ந்து, அதனைத் துக்கத்திற்குக் காரணமான பாவம் என்றே எண்ணி பயம் கொள்கிறான். (அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும்) – தனது அடியார்கள் ஏதேனும் பாவம் செய்தபோதிலும், அதனைக் குற்றம் என்று கொள்ளாமல், மிகுந்த வாத்ஸல்யம் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் அவற்றைக் குணம் என்றே கருதுகிறான். (அவனுக்கது கிடையாது; இவன் செய்யான்) – ஸர்வேச்வரன் இப்படி உள்ளவனாக இருந்தபோதிலும், இந்த அதிகாரி பாவச் செயல்களில் தொடர்பு அற்றவனாக எப்போதும் உள்ளதால், பாவங்களையும் புண்ணியமாகவே கொள்ளுகின்ற வாத்ஸல்யம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு, இத்தகைய எண்ணம் என்பது வெறும் ஆசையாக மட்டுமே இருக்கும் அல்லாது, நிறைவேறாத எண்ணமே ஆகும். இப்படியாக சூர்ணை-275 தொடங்கி, சூர்ணை-278 வரை கூறப்பட்டதான கைங்கர்யத்தை அறிவது எதன் மூலம் என்பதும், கைங்கர்யம்

என்பது இரண்டுவிதமாகும் என்பதும், அந்த வகைகள் இவையே என்பதும், அந்த இரண்டும்விதங்களும் எதனைப் பற்றி இருக்கும் என்பதும் கூறப்பட்டது; மேலே இவற்றைக் கூறும்போது எழுகின்ற சந்தேகங்களும், அவற்றுக்கான சமாதானங்களும் உரைக்கப்பட்டன.

281. கைங்கர்யந்தான் பக்திமூலமல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வரவேணும்.

அவதாரிகை - ஈத்ருச கைங்கர்ய மிவனுக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய அவச்யகரணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (கைங்கர்யந்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது இந்த அதிகாரிக்கு ஏதேனும் ஒரு வழியில் ஏற்படவேண்டும் என்றும், இப்படியாக உள்ள கைங்கர்யம் அவசியம் செய்யத்தக்கது என்றும் இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பக்தி மூலமாய் வருகையாவது) - சேஷியுடைய முகமலர்த்திக்குறுப்பானவையே செய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை. (அல்லாதபோது பீதி மூலமாய் வருகையாவது) - அதின்றிக்கே யொழிந்தால், "அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே - சேஷ வ்ருத்தியில்லாதபோது சேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் பீதியடியாக வருகை. இதில் பக்தி மூலமானதுவே முக்கியம், ததலாபத்தில் பீதிமூலந்தானாகிலும் வேணுமென்றபடி.

விளக்கம் - பக்தி மூலம் இத்தகைய கைங்கர்யம் உண்டாகிறது என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனின் திருமுக மலர்த்தி என்பதே குறிக்கோள் என்று கொண்டு, அதனையே கைங்கர்யத்தின் காரணமாகக் கொண்டு, அந்த முகமலர்த்திக்கு ஏற்றவற்றையே செய்தல் வேண்டும் என்று கொள்கிறான்; இத்தகைய நிலை அந்த ஸர்வேச்வரன் மீது கொள்ளும் ப்ரேமையால் உண்டாவதாகும். (அல்லாதபோது பீதி மூலமாய் வருகையாவது) - இவ்விதம் பக்தி காரணமாக ஒருவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படவில்லை என்றால், பயம் காரணமாக ஏற்படும் என்கிறார். அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி: - கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு அடிமைத்தனம் கிட்டாது - என்றுள்ள வாக்யத்தின்படி, கைங்கர்யம் செய்யாதபோது தனது அடிமைத்தனத்துக்கு அழிவு ஏற்பட்டுவிடும் என்ற அச்சத்தால் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகிவிடும். ஆக பக்தியால் ஏற்படும் கைங்கர்யம் என்பதே மிகவும் முக்கியம்

ஆகும்; இவ்விதம் ஏற்படவில்லையென்றால், பயம் காரணமாகவாவது உண்டாகவேண்டும் என்று கருத்து.

282. அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

அவதாரிகை - அதுதானு மில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பயத்தாலும் கைங்கர்யம் ஏற்பட்டவில்லை என்றால் என்ன செய்வது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அமுக்க்யமான பீதிமூல கைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேசுஷமா யிருந்துள்ள சேஷியுடைய க்ருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ருத்தி ஸாபேசுஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மந்வயமற்று விடுமென்கை.

விளக்கம் - பயம் காரணமாக உண்டாகின்ற கைங்கர்யம் உயர்ந்தது அல்ல என்றபோதிலும், அந்தக் கைங்கர்யம் கூடக் கிட்டவில்லை என்றால் என்ன செய்வது? கைங்கர்யம் இல்லாத காரணத்தினால் - அடிமைத்தன்மை என்ற தகுதி, அதிகாரியை விரும்பியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் க்ருபை என்ற உபாயம், அதிகாரியின் அநுகூலமான செயல்களை எதிர்பார்த்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருமுக மலர்த்தி என்ற உபேயம் ஆகிய மூன்றும் இவனுடன் எந்தவிதமான தொடர்பு இல்லாமல் போய்விடும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 98)

1-9-8 நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைக்களுக்கெல்லாம்

ஆவியுமாக்கையும் தானே அழிப்போடளிப்பவன் தானே
பூவியல் நால்தடந் தோளன் பொருபடை யாழிசங்கேந்தும்
காவிநன் மேனிக் கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுளானே

பொருள் - நாக்கில் தோன்றுகின்ற, ஞானத்தை அளிக்கின்ற, அனைத்து கலைகளின் உயிராக உள்ள அர்த்தம் மற்றும் அவற்றின் சரீரமாக உள்ள சப்தம் ஆகிய இரண்டும் தான் விதித்தது போன்று வைப்பவன் (அல்லது தானாகவே உள்ளவன்); அந்தக் கலைகளின் உற்பத்தி மற்றும் அழிவு ஆகிய இரண்டும் தனக்கு வசப்பட்டபடி உள்ளவன்; மலர் போன்ற மென்மையுடன் கூடிய நான்கு அகன்ற திருத்தோள்கள் கொண்டவன்; தனது திருத்தோள்களில் தன்னுடைய அடியார்களின் விரோதிகளை நீக்கும்விதமாகப் போர் செய்கின்றதான சக்கரம் மற்றும் சங்கு ஆகியவற்றைக் கொண்டவன்; கருநெய்தல் போன்று அழகான திருமேனி கொண்டவன்; தாமரை போன்று மலர்ந்த திருக்கண்கள் கொண்டவன்; இப்படிப்பட்டவன் தனது மொத்த அழகுடன் என் கண்களுக்குள் உள்ளான்.

அவதாரிகை - ஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேச்வரன், ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவ வடிவை என் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினான் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்துவிதமான வித்யைகள் மூலம் அறியப்படுபவனாகிய ஸர்வேச்வரன், தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறியக்கூடியதான தனது திருவுருவத்தை, தனது கண்களுக்கு விஷயம் ஆக்கினான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாவினுள் இத்யாதி) ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகஸியா நின்றுள்ள ஜ்ஞாந ஸாதநமான வித்யா விசேஷங்களுக்கெல்லாம். (ஆவியும் ஆக்கையும் தானே) ஆவி என்கிறது அர்த்தத்தை, ஆக்கையென்கிறது சப்தத்தை. “இவ்வர்த்தத்தை இச்சப்தம் காட்டக்கடவது” என்று நியமித்துவிட்டான் அவனாயிற்று. ஆக, சப்தார்த்த ஸம்பந்தம் அவனிட்ட வழக்காயிற்று. (அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே) மந்தமதிகளான சேதநருடைய ப்ரதிபத்தி தோஷங்களாலும், லேகக தோஷங்களாலும், பாட பேதங்களாலும் இவை உருமாயுமளவிலே ஸம்ஹரித்தும், அபேஷித்த ஸமயத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் போருகிறான் தானே. “அல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் சொல்லுகிறது” என்பாருமுண்டு.

விளக்கம் - (நாவினுள் இத்யாதி) - நாக்கின் நுனியில் மலர்வதான ஞானத்திற்குச் சாதனமாக உள்ள அனைத்துவிதமான வித்யைகளுக்கெல்லாம். (ஆவியும் ஆக்கையும் தானே) - ஆவி என்பது பதங்களின் பொருள், ஆக்கை என்பது அந்தப் பதங்களின் ஒலி; அதாவது “இந்த அர்த்தத்தை, இந்தச் சொல் கூறக்கடவது”, என்று நியமித்தான். ஆகவே ஒரு சொல் ஏற்படுத்தும் ஓசை மற்றும் அந்தச் சொல் அளிக்கின்ற அர்த்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் அவனால் உண்டாக்கப்பட்டது என்றாகிறது. (அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே) - ஒரு வித்யையை ஏன் அழிக்கவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மந்தமான புத்தி கொண்ட மனிதர்களின் நினைவாற்றலில் ஏற்படக்கூடிய குற்றம், எழுதும்போது ஏற்படக்கூடிய குற்றம், பாடபேதங்கள் மூலம் ஏற்படும் குற்றம் ஆகியவை காரணமாக ஒரு வித்யையின் கருத்தே ஒரு காலகட்டத்தில் மாறி விடக்கூடும்; இப்படியாக உள்ள நிலை ஒரு வித்யைக்கு உண்டாகும்போது, அந்த வித்யையை அவன் அழித்துவிடுகிறான்; இதே போன்று அந்த வித்யையை, தான் விரும்பும் காலகட்டத்தில் மீண்டும் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான். இதற்கு - உலகைப் படைத்து, அழித்தல் - என்றும் சிலர் பொருள் உரைப்பர்.

வ்யாக்யானம் - (பூவியல் இத்யாதி) பூவாலல்லது செல்லாதபடி ஸுகுமாரமாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே, நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோள்களை உடையவன். பூவியல் - பூவாலே அலங்க்ருதமான தோள்

என்னுதல்; பூவையொழியச் செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை உடையவன் என்னுதல். (பொரு படை) பணைத்துப் பூத்த கல்பக தருபோலேயாயிற்று - யுத்தத்துக்குப் பரிசுமான திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தால் இருக்கும்படி. பொருபடை - யுத்த ஸாதநங்களானவை. (காவி நன்மேனி) அவ்வாயுதங்களாலே விரோதியைப் போக்கி அநுபவிக்கும் வடிவழகு. (நன்மேனி) காவி - வடிவழகுக்கு உபமாநமாக நேர்நில்லாமையாலே "நன்மேனி" என்கிறார். (கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுளானே) இவர் கண்வட்டமொழியப் புறம்பே போனால் கண்வட்டக் கள்ளனாமே. பெருவெள்ளத்திலே ஒரு சுழி போலே திருக்கண்கள். (என் கண்ணினுளானே) ப்ராக்ருத விஷயங்களை அநுபவித்துப் போந்த என் கண்ணுக்குத் தன்னை விஷயமாக்கினான்.

விளக்கம் - (பூவியல் இத்யாதி) - மலர்களைக் காட்டிலும் மென்மையுடன் கூடியதாய், கற்பகமரம் போல நான்கு சுற்றுகளுடன் கூடியதான திருத்தோள்கள் கொண்டவன். பூவியல் என்றால் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டத் திருத்தோள்கள் என்று பொருள். மலர்களின் தன்மையையுடைய திருத்தோள்கள். (பொரு படை) - ஸர்வேச்வரனின் திருக்கரங்களில் உள்ளபோது மலர்களின் தன்மையைக் கொண்டவையாகவும், யுத்தம் ஏற்படும்போது ஆயுதங்களை எடுக்கக்கூடியவையாகவும் உள்ள திருத்தோள்கள். (காவி நன்மேனி) - காவி என்றால் நெய்தல் மலர். அந்த ஆயுதங்கள் மூலம் அடியார்களின் விரோதிகளைப் போக்கி, தன்னை அநுபவிக்கச் செய்யும்படியான வடிவழகு. (நன்மேனி) - காவி என்பது அவனது வடிவழகைச் சரியாக விளக்கவல்ல உபமானமாக இல்லாத காரணத்தால் "நன்மேனி" என்றார். (கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுளானே) - இவரது கண் பார்வையில் இருந்து அகன்று செல்ல நெரிட்டால், தன்னை விரும்பியவனுடைய சொல்லை மறுத்தால் அவன் கண் முன்பு மீண்டும் வருவதற்கு அச்சம் கொண்டவன் போன்று, இவன் அஞ்சியபடி உள்ளான். அவனுடைய அழகான திருமேனி என்பதான ஒரு பெரிய வெள்ளத்தில் உண்டாகின்ற ஒரு சிறிய சுழி போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டுள்ளான். (என் கண்ணினுளானே) - இந்த உலக விஷயங்களை மீண்டும் மீண்டும் அநுபவித்தபடி நின்றிருந்த எனது கண்களுக்குத் தன்னை இலக்காக்கினான்.

1-9-9 கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான் காண்ப னவன் கண்களாலே

அமலங்களாக விழிக்கும் ஐம்புல னுமவன் மூர்த்தி

கமலத் தயன்நம்பி தன்னைக் கண்ணுத லானோடும் தோற்றி

அமலத் தெய்வத்தோ டுலக மாக்கி என்நெற்றியுளானே

பொருள் - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன் எனது பார்வையில் எப்போதும் உள்ளான். முதலில் அவனைக் காணாத நான் இப்போது காண்கிறேன்; எப்படி என்றால் அவன் தனது திருக்கண்கள் மூலம் எனது அறியாமை போன்ற தாழ்வுகள் நீங்கும்படியாகக் கடாசுடித்தான். இதன் காரணமாக எனது ஐந்து புலன்களும் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாகி நின்றன. தாமரையில் தோன்றியவனும், ஞானம் போன்ற பலவற்றைக் கொண்டவனுமாகிய நான்முகன், நெற்றிக்கண் கொண்ட சிவன் போன்றவர்களைப் படைத்தான்; குற்றங்கள் அற்ற தேவர்களையும், அனைத்து லோகங்களையும் படைத்தான் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் எனது நெற்றியில் எப்போதும் உள்ளான்.

அவதாரிகை - கண்ணில் நின்ற நிலை ஸாத்மித்தவறே, என் நெற்றியிலே வந்து நில்லாநின்றான் என்கிறார்.

விளக்கம் - எனது கண்களில் நின்ற நிலையை நான் பொறுத்துக் கொண்டவுடன், எனது நெற்றியில் வந்து நின்றான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான்) புண்டரீகாசுனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான். “ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே” என்கிற மர்யாதை குலைந்தது. அவன் அவ்வடிவை உம்முடைய கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினானாகில், நீர் பின்னைச் செய்ததென்? என்னில், (காண்பன்) நானும் கண்டு அனுபவியாநின்றேன். இவ்விலக்ஷண விஷயத்தை நீர் கண்டு அநுபவிக்கவல்லீரானபடி எங்ஙனே? என்ன (அவன் இத்யாதி) அவன் தன் திருக்கண்களாலே, என் தோஷமெல்லாம் கழிந்து நான் காணவல்லேனாம்படி குளிரக் கடாசுடியா நின்றான்; ஆனாலும், இந்த்ரியங்கள் என்று சில உண்டே காட்சிக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள், அவை செய்ததென்? என்ன, (ஐம்புலனும் அவன் மூர்த்தி) காட்சிக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ச்ரோத்ராதிகளும் அவனிட்ட வழக்காம்படி அவனுக்கு சரீரவத் விதேயமாய் அங்கே படையற்றன. (கமலத்தயன் இத்யாதி) திருநாபீகமலத்திலே அவ்யவதானேந பிறந்து, எல்லாரிலும் விஸஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடையனாய், தனக்கு இவ்வருகுள்ளவற்றை உண்டாக்குமிடத்தில் ஸர்வேச்வரனைக் கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி நிரபேசுனான சதுர்முகனை லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடே உண்டாக்கி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, ஸத்வப்ரகரரான தேவதைகளோடே லோகங்களை உண்டாக்கினவன். “நெய்யுண்ணி” என்னுமாபோலே, “ஆக்கி” என்றது ஆக்கும் ஸ்வபாவனென்றபடி.

(என் நெற்றியுளானே) கர்மாநுகுணமாக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான்; ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே புகுந்து நின்றான்.

விளக்கம் - (கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான்) - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன் எனது பார்வைக்கு இலக்கானான். இதனால் - ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே - ஸர்வேச்வரன் பார்வைக்கு இலக்காகமாட்டான் என்ற ப்ரமாணத்தின் மீது இருந்த மரியாதை நீங்கியது. இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “அவன் உமது கண்களுக்கு தனது வடிவழகை இலக்காக்கி நின்றான். நீவீர் என்ன செய்தீர்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (காண்பன்) - நானும் அவனைக் கண்டு அனுபவித்தேன். இதற்கு அவர்கள், “இவ்விதம் மேன்மையாக உள்ள ஒரு வஸ்துவை நீர் கண்டு அனுபவிக்கும்படியான திறன் உமக்கு எப்படி வந்தது?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அவன் இத்யாதி) - அவன் தனது தாமரை போன்ற திருக்கண்களால் எனது அறியாமை போன்ற தோஷங்கள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று, நான் அவனைக் காணலாம்படியாக, எனக்குக் குளிர்ந்து கடாஷ்டித்தான்; இதன் மூலம் நான் அவனைக் கண்டேன். இதற்கு அவர்கள், “ஆனாலும் காண்பது என்ற செயலுக்குத் தடை ஏற்படுத்தும் மற்ற இந்திரியங்கள் உள்ளது அல்லவா? அவை என்ன செய்தன?”, என்றனர். இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஐம்புலனும் அவன் மூர்த்தி) - காட்சிக்குத் தடையாக உள்ள காது போன்ற மற்ற இந்திரியங்கள் அனைத்தும் அவன் வசப்பட்டு, அவனுடைய சரீரத்துக்கு உரிமை உடையவை போன்று, அவனிடம் சரணம் புகுந்தன. (கமலத்தயன் இத்யாதி) - அவனுடைய திருநாபிக்கமலத்தில் நேராகத் தோன்றி, அனைவரைக் காட்டிலும் மேன்மையான பிறவியைக் கொண்டவனாகவும், தனக்கு வேண்டியவை அனைத்தும் அளித்து உண்டாக்கிய ஸர்வேச்வரனிடம் ஏதும் கேட்டுத் தெளிய வேண்டாதபடியான ஞானம் கொண்டவனும் ஆகிய நான்முகன்; இவனை நெற்றியில் கண் கொண்ட ருத்ரனோடு படைத்தான். அது மட்டும் அல்லாமல், ஸத்வ குணங்கள் மேலோங்கி உள்ள தேவர்களுடன் அனைத்து உலகங்களையும் படைத்தான். “ஆக்கி” என்றால் ஆக்கும் ஸ்வபாவம் கொண்டவன் என்று பொருள். (என் நெற்றியுளானே) - அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடியும், கர்மங்களை இயற்றும் விதமாகவும் உலகங்களைப் படைத்தான்; எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இன்றி எனது நெற்றியில் வந்து நின்றான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்தஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 62)

58. அளப்பரும் தன்மையவ்வழியங் கங்குல் அந்தண்ணந் துழாய்த்

குளப்பெருங்காதலில் நீளியவாயுள ஓங்குமுந்நீர்

வளப்பெருநாடன் மதுசூதனனென்னும் வல்லினையேன்

தளப்பெரு நீண்முறுவல் செய்யவாய தடமுலையே

பொருள் - (தனது மகளின் நிலை குறித்து அவளுடைய தாய் கூறுவது) மிகவும் கொடிய பாவங்கள் நிறைந்துள்ளவளும், முல்லை அரும்பு போன்ற பல பெருமைகளை உடைய புன்முறுவல் கொண்டவளும், சிவந்த உதடுகள் கொண்டவளும், பரந்த ஸ்தனங்கள் கொண்டவளும் ஆகிய எனது மகள், “அளப்பதற்கு (கழிப்பதற்கு) மிகவும் கடினமான கல்பகாலத்தைக் காட்டிலும் கொடுமையான இரவுப்பொழுதுகள் - அழகுடனும் குளிர்ச்சியுடனும் கூடிய துளசி விஷயமாக எனது இதயத்தில் ஏற்பட்டுள்ள அதிகமான ஆசையைக் காட்டிலும் நீண்டதாகவும் பெரியதாகவும் உள்ளன. நன்கு பெருகுகின்ற மூன்றுவிதமான நீரைக் கொண்டதான கடலால் சூழப்பட்ட வளமான பெரிய பூமிப்பரப்பைக் கொண்டவன் மதுசூதனன் ஆவான்”, என்று பலவாக உரைத்தபடி உள்ளாள்.

அவதாரிகை - எட்டாநிலத்திலே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே ஓலக்கங் கொடுத்திருக்கையன்றிக்கே அவதரித்து இங்கே வந்து ஸுலபனானானென்றவாறே தாம் பெற்றாற்போலே யிருக்க ஹ்ருஷ்டரானார்; அங்கேயிருந்திழக்கையன்றிக்கே இங்கே வந்து கிட்டச்செய்தே பெறாவிட்டவாறே அவஸந்நரானார்; அவ்வவஸாதமொரு பிராட்டி தசையை விளைத்தது. கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாத் தலைமகள் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க போகயோக்யமான காலத்தில் வந்துதவக்

காணாமையாலே யிருள் பாதகமாகா நின்றதென்று சொல்லா நின்றாள், என்று அவள் பாசுரத்தைத் திருத்தாயார்சொல்லுகிறாளா யிருக்கிறது.

விளக்கம் - “அடைவதற்கு மிகவும் கடினமான இடமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் சபையில் வீற்றிருக்கும் அவன் இங்கு வந்து அவதரித்து, மிகவும் சுலபமாக கிட்டக்கூடியவனாக ஆனான்” என்று த்ரிவிக்ரமனாக அவன் வந்து நின்றதைக் கூறி மகிழ்ந்தார். ஆனால் அவன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருந்தபோது அவனைப் பிரிந்திருந்த துக்கம் பெரிதாக வாட்டவில்லை; அவன் இங்கே வந்து நின்ற பின்னர், அவனைப் பிரிந்த காரணத்தினால் மிகவும் துக்கம் அடைந்தார். இதனால் ஆழ்வாருக்கு பிராட்டி நிலை அடையும்படி ஆனது. தனக்கும் அவனுக்கும் தொடர்பு உள்ளது என்றபோதிலும், இன்பத்துக்கு எல்லைநிலமாக இருக்கக்கூடிய இரவில் அவன் வந்து உதவாத காரணத்தினால், அவனுடன் கலந்து பிரிந்த பிரிவாற்றாமை என்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தலைமகள், “இந்த இருள் எனக்குப் பாதகமாக உள்ளதே”, என்று புலம்புவதாக அவளுடைய திருத்தாயார் இந்தப் பாசுரத்தை உரைத்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (அளப்பரும்தன்மை யவ்வழியங்கங்குல்) ஊழியாகிற ராத்ரிகளானவை, அளக்கவரியத்தை யளந்தவன் திருவடிகளாலு மளக்கப் போகிறதில்லை. அளக்கலாகில் வந்து தோற்றானோ? அளக்கவரிதாகையை ஸ்வபாவமாகவுடையன். (ஊழியங்கங்குல்) ஊழியாகிற வாசாரமேகானும் நிரூபகமாயிருக்கிறது. ஆனால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத வற்றையுமொரு பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதோ? வென்ன, அந்தண்ணந் துழாயித்யாதி) அதனில் பெரியவென்னவாயிறே; இதில் பெரிதென்னு மித்தனை. பகவத் தத்வத்தைப் பரிச்சேதிக்கப் புக்க வேதம் பட்டது படுமித்தனை. இத்தைப் பரிச்சேதிக்கப் புக்காலும், “நேதி நேதி” என்கிறபடியே இதன்று என்னுமித்தனை போக்கி, இப்படியென்று பாசுரமிடவொண்ணாது. அந்தண்ணந் துழாயுண்டு - தோளிலிட்ட மாலை. அதுக்கு என்னுள்ளத்திலேயுண்டாய் ஸர்வாதிகத்வத்தையும் விளாக்கொலை கொண்ட காதலிலும் பெருத்திருப்பனவாயுள்ளவை.

விளக்கம் - (அளப்பரும்தன்மை யவ்வழியங்கங்குல்) - ப்ரளய காலம் போன்று நீண்டுள்ள இரவுப்பொழுதுகளானவை, அளப்பதற்கு இயலாதவற்றையும் அளக்க முடிந்த ஸர்வேச்வரனாலும் அளப்பதற்குக் கடினமே ஆகும்; அவ்விதம் அவனால் அளக்க இயலும் என்றால், அவன் இரவில் வந்து நின்றிருப்பான் அல்லவோ? இந்த இரவுப்பொழுதுகள் அளப்பதற்கு அரிதானவை என்பதைத் தங்கள்

ஸ்வபாவமாகவே கொண்டவை ஆகும். (ஊழியங்கங்குல்) – இந்த இரவுபொழுதின் நீண்ட காலம் என்பதற்கு ஊழிகாலம் மட்டுமே ஏற்ற நிரூபணமாக உள்ளது; மற்ற ஏதும் இதனை உணர்த்துவது போன்று இல்லை. சரி! சரிவர அளந்து பார்த்துக் கூற இயலாதவற்றைப் பற்றி உரைக்கமுடியாதே என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (10-10-10) – அதனிற் பெரிய என்னவா - உன்னை அடையவேண்டும் என்றுள்ள எனது ஆசையைக் காட்டிலும் பெரிதான ஆசையுடன் கூடிய நீ - என்று உரைத்தமை காண்க. ஆக பகவத் தத்வத்தையும் விஞ்சி நிற்கிறது இவருடைய ஆசை; ஆனால் பகவத் ஆனந்தத்தை அளக்க முற்பட்டால் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - முடியாமல் திரும்பின - என்று வேதங்களுக்கு ஆன நிலையே ஏற்படுகிறது. ப்ருஹத் உபநிஷத் - நேதி நேதி - இது மட்டும் அல்ல, இது அல்ல - என்று விலக்கியபடி மட்டுமே ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உரைக்க இயலும் அல்லாமல், “இப்படியாக உள்ளது” என்று தெளிவாக உரைக்கமுடியாது. அத்தண்ணந்துழாய் - அவன் தோள்களில் உள்ள மாலைகள். அந்தத் துளசிமாலைகளுக்கு எனது உள்ளத்தில் அனைத்து ஆதிக்கத்தையும் செலுத்தி நிலை ஏற்பட்டது; அந்த ஆதிக்கம் மற்றும் அவற்றின் மீது நான் கொண்டுள்ள காதல் ஆகிய இரண்டையும் விஞ்சும் அளவிற்குப் பெரிதாக இரவுப் பொழுதுகள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (ஓங்குமுந்நீர் வளப்பெருநாடன் மதுசூதனனென்னும்) அவனெல்லைக்குப் புறம்பேயிருந்து நோவுபடுகிறேனோ? அவன் அசக்தியாலே நோவுபடுகிறேனோ? கடல் சூழ்ந்திருப்பதாய் வளப்பத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள பெருநாட்டையுடையவன். (மதுசூதனன்) ரக்ஷயவர்க்கத்துக்குக் களையான மதுவை நிரஸித்தவன். ஸம்பந்தமில்லாமையோ? விரோதி நிரஸந சீலனல்லாமையோ நானிங்ஙன் படுகிறது. (வல்வினையேன்) இவள் வடிவழகைப் பார்த்தாலிப்படி க்லேசப்படுகைக் கோரடியில்லை, அத்தலையித்தலையாய் அவன் படக்கடவ வத்தை யிவள் படாநின்றாலிதுக்கடி காண்கிறவென் பாபமிநே. “மத்பாபமேவ”. இவள் படுகிற வ்யஸநத்துக்கடி என் பாபமாக வேணுமென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில் (தளப்பெரு இத்யாதி). இவள் நோவுபடுகைக்கு இவள் வடிவிலேதேனும் குறியுண்டோ வென்கிறாள். தளப்பு என்றது - தள வென்றாய், முல்லையரும்பு போலேயிருப்பதாய், பெறுதற்கரிதாய், “புரேவமே சாருததீம்” என்கிறபடியே நாயகன் பெற ப்ரார்த்திக்குமதாய், நாயகன் புக்கவிடம் புக்கு அவன் நெஞ்சை வடிம்பட வற்றாயிருந்துள்ள முறுவலையுடைய. நீள்முறுவலென்று - நரஸிம்ஹத்தினுடைய அட்டஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறதன்றிநே. ஒரு ஸ்த்ரீயினுடைய மந்தஸ்மிதத்தையிநே சொல்லுகிறது, ஆனால் இப்படி பொருளாக வேணுமிநே. எப்படியென்னில், அதினுடைய போக்யதையை நீண்மையென்கிறது.

(செய்யவாயித்யாதி) அம்முறுவலுக்குப் பரபாகமான சிவந்த அதரத்தையுடையா ளென்னுதல். அன்றிக்கே, மேல் “தடமுலை” என்று முலைகளினுடைய சுற்றுடைமையைச் சொல்லுகையாலே, இது செவ்வையைச் சொல்லி, நேரே வளர்ந்த முலைகளை யுடையாளென்னுதல். (தடமுலையே) விரஹத்தாலே தலைச்சாவி வெட்டின பின்பு காணுமிவ்வளவு சொல்லலாகிறது. ஸர்வேச்வரன் வைத்த அவகாசம் போராது போலேயிரா நின்றது.

விளக்கம் - (ஓங்குமுந்நீர் வளப்பெருநாடன் மதுசூதனனென்னும்) - அவனுடைய ஆட்சி என்ற எல்லைக்கு வெளியில் நின்றபடியாகவா நான் துன்பப்படுகிறேன்? அல்லவே. எனது துன்பத்தை நீக்கக்கூடிய சக்தி அவனுக்கு இல்லை என்பதாலா துன்பப்படுகிறேன்? அதுவும் இல்லையே! கடல்களால் சூழப்பட்டதான பெரிய, வளப்பமான நிலப்பரப்பு முழுவதையும் தனது உரிமையாக்கிக் கொண்டவன் ஆயிற்றே. (மதுசூதனன்) - அடியார்களுக்கு இடையூறு விளைவிப்பனாகிய மது என்ற அசுரனை அழித்தவன். அவன் எனக்குத் தொடர்பு உடையவன் அல்லன் என்று கூறமுடியுமா - காரணம், தொடர்பு இல்லாமலா நான் இத்தனை துன்பம் அடைகிறேன்? அவன் விரோதிகளைப் போக்கும் கருணை இல்லாதவன் என்றும் கூற இயலாது; கருணை இல்லாமல் அவன் இருந்தால் அல்லவோ நான் துன்பப்படமாட்டேன்! நான் துன்பம் அடைவதால், அவனுக்கு அந்தச் சீலகுணம் உள்ளது என்றாகிறது. (வல்வினையேன்) - இவளுடைய அழகைக் கண்ட பின்னர் “இவற்றை நாம் இழந்தோமே” என்று அவன் அல்லவோ புலம்பவேண்டும்; ஆனால் அவன் படுகிற பாட்டை இவள் படுகிறாளே! சரி, அப்படி என்றால் இவள் வடிவழகில் ஏதேனும் குறை உண்டோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு - மத்பாவம் - எனது பாவங்கள் காரணமாகவே இவள் துன்பம் அடைகிறாள் - என்று திருத்தாயார் உரைக்கிறாள். இவளுடைய துன்பத்துக்கு அடிப்படையாக எனது பாவமே காரணமாக உள்ளது என்று கூறுவது எதனால்? (தளப்பெரு இத்யாதி) - இவள் இவ்விதம் துன்பம் அடைவதற்கு இவளுடைய வடிவத்தில் ஏதேனும் குறையுள்ளதோ என்கிறாள். அதாவது எந்தவிதமான குறையும் இல்லை; ஆக, எனது பாவமே இவளுடைய துன்பத்திற்குக் காரணம் என்று உரைக்கிறாள். “தளப்பு” என்றால் முல்லை அரும்பு போன்று, கிட்டுவதற்கு அரிதாக உள்ள என்று பொருள். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (64-75) - புரேவ மே சாருததீம் - அழகான பல்வரிசை கொண்டவளும், நேர்த்தியான அழகும் உள்ளவளுமாகிய சீதை - என்பதற்கு ஏற்ப நாயகன் வேண்டி நிற்பதாய், நாயகன் எங்கு சென்றாலும் அவன் உள்ளத்தை உருக்கும்படிச் செய்வதாய் காணப்படும் புன்னகை கொண்ட. (நீள்முறுவல்) - இது நரஸிம்மத்தின் கொக்கரித்துக் கொண்டு சிரிப்பதைக்

கூறவில்லை; ஒரு பெண்ணின் அழகான புன்முறுவலை உரைக்கிறது. (செய்யவாயித்யாதி) - இந்தப் புன்னகைக்கு ஏற்ற சிவந்த உதடுகளைக் கொண்டவள். அல்லது “செய்யவாய் தடமுலை” என்று ஸ்தனங்களின் சுற்றுடைமை கூறுவதால், அந்த ஸ்தனங்கள் குறித்துக் கூறப்படுவதாகவும் கொள்க. நேரே வளர்ந்த ஸ்தனங்கள் கொண்டவள் என்று கருத்து. (தடமுலையே) – விரஹத்தால், சரிந்து நின்ற கதிர்போல் ஆனது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்